

АПЕЛЯЦІЙНИЙ СУД МІСТА КИЄВА

УХВАЛА ІМЕНЕМ УКРАЇНИ

9 жовтня 2014 року
у складі:

Апеляційний суд міста Києва

головуючого   Вербової І.М.
суддів   Кирилюк Г.М.
   Панченка М.М.
при секретарі   Мікітчак А.Л.

розглянувши у відкритому судовому засіданні в місті Києві цивільну справу за позовом Дубини Олега Вікторовича до Національної акціонерної енергетичної компанії «Нафтогаз України», третя особа: Міністерство енергетики та вугільної промисловості України, про стягнення заробітної плати, за апеляційною скаргою Теклюка Ярослава Володимировича в інтересах Національної акціонерної енергетичної компанії «Нафтогаз України» на рішення Шевченківського районного суду м. Києва від 25 липня 2014 року, -

ВСТАНОВИВ:

У червні 2014 року Дубина О.В. звернувся до суду з позовом до Національної акціонерної енергетичної компанії «Нафтогаз України», третя особа: Міністерство енергетики та вугільної промисловості України, про стягнення заробітної плати.

Рішенням Шевченківського районного суду м. Києва від 25 липня 2014 року вказаний позов задоволено частково.

Стягнуто з Національної акціонерної енергетичної компанії «Нафтогаз України» на користь Дубини О.В. 22 млн. 677 тис. 950 грн.

Вирішено питання про розподіл судових витрат у справі.

В апеляційній скарзі Теклюк Я.В. в інтересах Національної акціонерної енергетичної компанії «Нафтогаз України», посилаючись на порушення судом норм матеріального та процесуального права, на невідповідність висновків суду обставинам справи, просить рішення суду скасувати та ухвалити нове, яким у задоволенні позову відмовити повністю.

Зокрема, апелянт посилається на ті обставини, що умови виплати матеріальної винагороди за ефективне управління державним майном має затверджувати орган виконавчої влади, до сфери управління якого належить Національна акціонерна енергетична компанія «Нафтогаз України», тобто Міністерство палива та енергетики України.

№ апеляційного провадження 22-ц/796/11829/2014
Головуючий у суді першої інстанції: Мальцев Д.О.
Доповідач у суді апеляційної інстанції: Вербова І.М.

7 960000 000130 77594

Апелянт зазначає, що умови нарахування та виплати матеріальної винагороди за ефективне управління майном, зазначені в контракті № 07-Н/08, підписаному Міністром палива та енергетики України, не можна вважати умовами нарахування та виплати матеріальної винагороди за ефективне управління державним майном, затвердженими Міністерством палива та енергетики.

Твердження, що контракт № 07-Н/08 ніким не скасовано і всі його умови є чинними, не може бути підставою для задоволення позовних вимог, оскільки відповідно до ч. 1 ст. 203 ЦК України зміст правочину не може суперечити цьому Кодексу, іншим актам цивільного законодавства, а також інтересам держави і суспільства, його моральним засадам.

Представник позивача звернувся до суду з письмовими запереченнями проти апеляційної скарги, у яких зазначив, що рішенням суду повно досліджено обставини справи, умови укладеного між сторонами контракту та вимоги чинного законодавства, що регулюють спірні правовідносини, а тому просив апеляційну скаргу відповідача відхилити.

В суді апеляційної інстанції представники Національної акціонерної енергетичної компанії «Нафтогаз України» - Лось В.А. та Чеботарьова І.Г. апеляційну скаргу підтримали та просили її задовольнити.

Представник Дубини О.В. – Кирилюк О.Ф. проти апеляційної скарги заперечував, просив рішення Шевченківського районного суду м. Києва від 25 липня 2014 року залишити без змін.

Представник третьої особи, Міністерства енергетики та вугільної промисловості України, належним чином повідомленої про дату, час та місце розгляду справи, в судове засідання не прибув, про причини неявки суд не повідомив, у зв'язку із чим колегія суддів вважала за можливе слухати справу у його відсутність на підставі ч. 2 ст. 305 ЦПК України

Перевіривши законність оскаржуваного рішення в межах доводів апеляційної скарги, колегія суддів дійшла висновку, що остання не підлягає задоволенню виходячи із наступного.

Відповідно до ст. 43 Конституції України кожен має право на працю, що включає можливість заробляти собі на життя працею, яку він вільно обирає або на яку вільно погоджується; кожен має право на належні, безпечні і здорові умови праці, на заробітну плату, не нижчу від визначеної законом; право на своєчасне одержання винагороди за працю захищається законом.

Відповідно до ст. 21 КЗпП України трудовий договір є угода між працівником і власником підприємства, установи, організації або уповноваженим ним органом чи фізичною особою, за якою працівник зобов'язується виконувати роботу, визначену цією угодою, з підляганням внутрішньому трудовому розпорядкові, а власник підприємства, установи, організації або уповноважений ним орган чи фізична особа зобов'язується виплачувати працівникові заробітну плату і забезпечувати умови праці, необхідні для виконання роботи, передбачені законодавством про працю, колективним договором і угодою сторін. Особливою формою трудового договору є контракт, в якому строк його дії, права, обов'язки і відповідальність сторін (в тому числі матеріальна), умови матеріального забезпечення і організації праці працівника, умови розірвання договору, в тому числі дострокового, можуть встановлюватися угодою сторін. Сфера застосування контракту визначається законами України.

Відповідно до п. 10.2.1 статуту НАК «Нафтогаз України», який затверджений постановою Кабінету Міністрів України від 25 травня 1998 р. № 747 «Про утворення Національної акціонерної компанії "Нафтогаз України"» (далі статут відповідача), вищим органом управління відповідача є загальні збори акціонерів, повноваження яких здійснює Мінпаливенерго у період до проведення перших загальних зборів акціонерів, які скликаються після прийняття рішення про приватизацію майна відповідача. правонаступником Мінпаливенерго є Міністерство енергетики та вугільної промисловості України.

Відповідно до п. 10.4.2 статуту відповідача у період до проведення перших загальних зборів акціонерів, які скликаються після прийняття рішення про приватизацію майна відповідача та продажу не менш як 60 відсотків її акцій, голова правління, заступники голови правління та члени правління призначаються Кабінетом Міністрів України. Трудовий контракт з головою правління відповідача укладає в установленому порядку Міністр палива та енергетики.

При розгляді справи судом встановлено, що позивач був призначений на посаду голови правління відповідача відповідно до розпорядження Кабінету Міністрів України № 1182-р від 24 грудня 2007 року, наказу Міністерства палива та енергетики України №70-к/к від 24 грудня 2007 року, наказу НАК «Нафтогаз України» №574-к від 27 грудня 2007 року.

3 листопада 2008 року був укладений контракт №07-Н/08. Вказаний контракт підписаний позивачем та Міністерством палива та енергетики України, як вищим органом відповідача, в особі Міністра палива та енергетики України Продана Ю.В.

Відповідно до п. 1.2. контракту він є трудовим договором. На підставі контракту виникають трудові відносини між Керівником та Вищим органом Компанії, які зі сторони останнього реалізуються виконавчим органом Компанії (правлінням Компанії). Кодекс законів про працю України, інші нормативні акти, що регулюють трудові відносини, поширюються на взаємовідносини сторін за цим контрактом.

За таких обставин, враховуючи що між позивачем та відповідачем було укладено письмовий трудовий договір, що підтверджується письмовими доказами, суд першої інстанції дійшов вірного висновку, що між сторонами виникли трудові правовідносини.

Посилання відповідача у суді першої інстанції та апеляційній скарзі про те, що зміст контракту суперечить актам цивільного законодавства, а саме постанові Кабінету Міністрів України від 25 травня 1998 р. № 747 «Про утворення Національної акціонерної компанії "Нафтогаз України"» не знайшли свого підтвердження при розгляді справи.

Як встановлено судом першої інстанції, вищим органом управління відповідача є загальні збори акціонерів, повноваження яких здійснює Мінпаливенерго у період до проведення перших загальних зборів акціонерів, які скликаються після прийняття рішення про приватизацію майна відповідача. Контракт із позивачем був укладений Міністерством палива та енергетики України, в особі Міністра палива та енергетики України Продана Ю.В. В даному випадку і як зазначено в самому контракті Міністерство палива та енергетики України, укладаючи контракт здійснювало повноваження вищого органу компанії, тобто загальних зборів акціонерів компанії, що підтверджується п.10.2.1 статуту відповідача, яка діяла на момент підписання контракту. Відповідно до п. 10.2.2. статуту відповідача, загальні збори акціонерів

вирішують інші питання діяльності компанії відповідно до законодавства та установчих документів Компанії.

З огляду на зазначене, суд вірно виходив із того, що укладення контракту було здійснено без порушення норм статуту відповідача, а отже і постанови Кабінету Міністрів України від 25 травня 1998 р. № 747 «Про утворення Національної акціонерної компанії "Нафтогаз України"».

Колегія суддів погоджується з висновком суду першої інстанції щодо того, що посилення позивача про те, що трудові відносини з відповідачем тривали по 16 березня 2010 року не доведено належними та допустимими доказами та спростовується випискою з трудової книжки позивача, в якій вказана дата звільнення позивача 4 березня 2010 року.

Відповідно до ст.94 КЗпП України заробітна плата - це винагорода, обчислена, як правило, у грошовому виразі, яку власник або уповноважений ним орган виплачує працівникові за виконану ним роботу. Питання державного і договірної регулювання оплати праці, прав працівників на оплату праці та їх захисту визначається цим Кодексом, Законом України «Про оплату праці» та іншими нормативно-правовими актами.

Відповідно до ст.2 Закону України «Про оплату праці» структура заборотної плати складається із основної заробітної плати, додаткової заробітної плати, інших заохочувальних та компенсаційних виплат. Зокрема до інших заохочувальних та компенсаційних виплат належать виплати у формі винагород за підсумками роботи за рік, премії за спеціальними системами і положеннями, компенсаційні та інші грошові і матеріальні виплати, які не передбачені актами чинного законодавства або які провадяться понад встановлені зазначеними актами норми.

Враховуючи зазначене, суд дійшов обґрунтованого висновку, що матеріальна винагорода, яка передбачена п.3.3. контракту та яку відповідач повинен сплатити позивачу, є складовою частиною заробітної плати позивача.

Згідно із п.3.3 контракту керівнику виплачується матеріальна винагорода за ефективне управління майном за рахунок частини прибутку, що залишається у розпорядженні Компанії, в розмірі одного відсотка чистого прибутку. Визначення чистого прибутку та розміру винагороди здійснюється щоквартально на підставі даних бухгалтерського звіту. Виплата винагороди може проводитись авансом у розмірі 75 відсотків розрахункової суми, визначеної в попередньому звітному періоді. Після визначення чистого прибутку за звітний період проводиться відповідний перерахунок.

На виконання вказаних умов контракту відповідач видав наказ №86 від 4 березня 2010 року. Пунктом 1 наказу передбачено виплатити голові правління Національної акціонерної компанії «Нафтогаз України» Дубині О.В. матеріальну винагороду за ефективне управління майном в розмірі 1 відсотка чистого прибутку за рахунок частини прибутку, що залишається в розпорядженні компанії.

Відповідно до звіту про фінансові результати за 2009 рік (форма №2) розмір чистого прибутку відповідача склав 2 267 795 000,00 грн. Один відсоток від вказаної суми чистого прибутку становить 22 677 950,00 грн.

Таким чином, розмір матеріальної винагороди, яка передбачена п.3.3. контракту, наказом відповідача №86 від 4 березня 2010 року становить 22 677 950,00 грн.

3

Відповідно до ст.47 КЗпП України власник або уповноважений ним орган зобов'язаний в день звільнення видати працівникові належно оформлену трудову книжку і провести з ним розрахунок у строки, зазначені в статті 116 цього Кодексу.

Відповідно до ст.116 КЗпП України при звільненні працівника виплата всіх сум, що належать йому від підприємства, установи, організації, провадиться в день звільнення. Якщо працівник в день звільнення не працював, то зазначені суми мають бути виплачені не пізніше наступного дня після пред'явлення звільненим працівником вимоги про розрахунок. Про нараховані суми, належні працівникові при звільненні, власник або уповноважений ним орган повинен письмово повідомити працівника перед виплатою зазначених сум. В разі спору про розмір сумм, належних працівникові при звільненні, власник або уповноважений ним орган в усякому випадку повинен в зазначений у цій статті строк виплатити неоспорювану ним суму.

Як встановлено, датою звільнення позивача з роботи є 4 березня 2010 року. Відповідач не надав належних та допустимих доказів того, що в нього є право здійснити розрахунок в інший строк ніж дата звільнення позивача, а також того, що він такий розрахунок здійснив.

З огляду на викладене, матеріальна винагорода, яка передбачена п.3.3. контракту та наказом №86 від 4 березня 2010 року повинна була бути виплачена позивачу не пізніше дня його звільнення, а саме 4 березня 2010 року.

Враховуючи зазначене, суд дійшов правильного висновку, що позовні вимоги в частині стягнення заборгованості із заробітної плати в сумі 22 677 950,00 грн. підлягають задоволенню.

Обґрунтованими та такими, що відповідають закону є також висновки суду в частині відмови у задоволенні вимог позивача про стягнення з відповідача індексу інфляції від простроченої суми та трьох процентів річних від простроченої суми, за правилами ст. 625 ЦК України.

Відповідно до ст.233 КЗпП України, у разі порушення законодавства про оплату праці працівник має право звернутися до суду з позовом про стягнення належної йому заробітної плати без обмеження будь-яким строком.

Відповідно до ст.60 ЦПК України, кожна сторона зобов'язана довести ті обставини, на які вона посилається як на підставу своїх вимог і заперечень, крім випадків, встановлених ст. 61 цього Кодексу.

Належних та допустимих доказів, в розумінні ст.ст.58, 59 ЦПК України на підтвердження відсутності вини у діях НАК «Нафтогаз України» щодо не проведення останнім своєчасного розрахунку із позивачем, відповідачем не надано.

Доводи апеляційної скарги з приводу того, що умови нарахування та виплати матеріальної винагороди за ефективне управління майном, зазначені в контракті № 07-Н/08, підписаному Міністром палива та енергетики України, не можна вважати умовами нарахування та виплати матеріальної винагороди за ефективне управління державним майном, затвердженими Міністерством палива та енергетики є безпідставними. Судом першої інстанції зазначеним обставин надано належну правову оцінку, а тому вони не можуть вплинути на правильність його висновків.

Контракт був підписаний позивачем та Міністерством палива та енергетики України, як вищим органом відповідача, в особі Міністра палива та енергетики України, що відповідає як вимогам статуту відповідача, який затверджений постановою Кабінету Міністрів України від 25 травня 1998 р. № 747 «Про утворення Національної акціонерної компанії «Нафтогаз України»», так і вимогам «Положення про порядок укладання контракту з керівником підприємства, що є у державній

власності, при найманні на роботу», яке затверджене постановою Кабінету Міністрів України №203 від 19 березня 1993 року.

Таким чином, в самому контракті встановлені (затверджені) умови виплати матеріальної винагороди за ефективне управління майном, яку відповідач повинен сплатити позивачу. При цьому, ні норми ст.8 Закону України «Про оплату праці», ні вимоги п.п.6 п.1 постанови Кабінету Міністрів України від 19 травня 1999 року №859, на які посилається відповідач в апеляційній скарзі, порушені не були. Вказані нормативні акти не встановлюють, яким саме документом повинні бути затверджені умови виплати керівникові підприємства матеріальної винагороди, а лише визначають суб'єкт, до компетенції якого відноситься вирішення цього питання.

В конкретних спірних правовідносинах визначення (затвердження) умов виплати матеріальної винагороди Голові Правління Національної акціонерної компанії «Нафтогаз України» належить до компетенції Міністерства палива та енергетики України, як органу виконавчої влади, до сфери управління якого належить компанія, що і було зроблено шляхом включення відповідних умов до контракту.

Доводи апеляційної скарги щодо того, що не є підставами для задоволення позовних вимоги висновки суду з приводу чинності контракту № 07-Н/08, до уваги колегією суддів не беруться з огляду на встановлені при розгляді справи її фактичні обставини.

Аналізуючи викладене, оцінюючи належність, допустимість і достовірність кожного доказу окремо, а також достатність і взаємний зв'язок доказів у їх сукупності, колегія суддів погоджується з висновком суду першої інстанції щодо необхідності часткового задоволення позову.

Керуючись статтями 303, 307, 308, 313 – 315, 317, 319 ЦПК України, колегія суддів, -

у х в а л и л а :

Апеляційну скаргу Теклюка Ярослава Володимировича з інтересом Національної акціонерної енергетичної компанії «Нафтогаз України» відхилити.

Рішення Шевченківського районного суду м. Києва від 25 липня 2014 року залишити без змін.

Ухвала набирає законної сили з моменту проголошення та може бути оскаржена в касаційному порядку безпосередньо до суду касаційної інстанції протягом двадцяти днів з дня набрання законної сили.

Головуючий : /підпис/
Судді : /підпис/
/підпис/

І.М. Вербова
Г.М. Кирилюк
М.М. Панченко

З оригіналом узгодно

Суддя: І.М. Вербова

Помічник: О.М. Волощук

